

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Michala Mazance v právní věci **žalobce: D. F.,** zastoupeného Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem se sídlem Masná 8, 702 00 Moravská Ostrava, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra ČR** se sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2003, čj. OAM-400/VL-10-08-2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 10. 2003, čj. 24 Az 841/2003-22,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Odměna advokáta Mgr. Farida Alizeye **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

Žalobou podanou dne 20. 2. 2002 Krajskému soudu v Ostravě napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 2. 2003, jímž byla jeho žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“), bylo rozhodnuto, že se azyl neuděluje podle ustanovení § 13 odst. 1 a 2 a § 14

zákona o azylu, a jímž bylo zároveň rozhodnuto, že na žalobce se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 10. 2003 žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včas podané kasační stížnosti proti tomuto rozsudku, založené na důvodu obsahově podřaditelném pod § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. poukázal stěžovatel na to, že řízení před správním orgánem trpělo zásadními procesními vadami, pro které mělo být zrušeno. Vytýká, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí, důkazy nebyly úplné a žalovaný nemohl správně posoudit skutkové a právní otázky pro své rozhodnutí a mezi zjištěnými podklady a rozhodnutím není logická vazba. Stěžovatel uplatnil v kasační stížnosti i důvod obsahově podřaditelný pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.; namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí krajského soudu, spočívající v nesprávném posouzení právní otázky o neexistenci důvodu pro udělení azylu. Stěžovatel má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu podle § 12 a minimálně pro udělení azylu podle § 14 zákona o azylu, jejichž naplnění spatřuje v tom, že v zemi svého původu bude vystaven nepředstavitelnému psychickému nátlaku, před nímž mu domovský stát není schopen zajistit odpovídajícím způsobem ochranu. Žalobce současně požádal, aby jeho kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek, tento návrh se, s ohledem na meritorní rozhodnutí o podané kasační stížnosti, stal bezpředmětným.

Žalovaný se k podané kasační stížnosti nevyjádřil.

Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel podal žádost o udělení azylu dne 30. 1. 2003. Žádost odůvodnil tím, že hlavním důvodem je důvod ekonomický, neboť potřebuje finanční prostředky na další studium dětí; synovi stěžovatele hrozí nástup vojenské služby a stěžovatel se obává, že by mohl být povolán do války a musel by bojovat proti příbuzným v P. Z vyjádření stěžovatele, získaných pohovorem provedeným v souladu s § 23 odst. 1 zákona o azylu, dále plyne, že stěžovatel ve své vlasti měl zaměstnání, to však nepostačovalo na zajištění synových studií, proto se rozhodl odcestovat do České republiky a vydělat finanční prostředky na tato studia; zde pobýval nelegálně a poté, kdy bylo rozhodnuto o jeho vyhoštění, rozhodl se požádat o azyl a svůj pobyt v České republice legalizovat.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 2. 2003 žádost stěžovatele zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Z odůvodnění se podává, že vzal správním řízením za prokázané, že důvodem žádosti stěžovatele o udělení azylu byla snaha vyhnout se správnímu vyhoštění a legalizovat svůj pobyt na území České republiky, aby si zde mohl vydělat dostatek finančních prostředků na zajištění životních potřeb rodiny. Nejde o důvody, podřaditelné pod taxativní výčet důvodů vypočtených v § 12 zákona o azylu. Stěžovatel nesplnil podle žalovaného rovněž podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Žalovaný také po posouzení osobní situace stěžovatele a poměrů v zemi jeho státní příslušnosti dospěl k závěru, že u stěžovatele nejsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Žalovaný se dále zabýval tím, zda u stěžovatele existuje některá z překážek vycestování podle § 91 zákona o azylu; pro zhodnocení situace v Moldavsku žalovaný vycházel z výpovědi stěžovatele a ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Moldavsku za rok 2001, zveřejněné dne 4. 3. 2002. Správní orgán dospěl k závěru,

že stěžovateli nehrozí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo trest, ani jeho život není ohrožen v důsledku válečného konfliktu. Proto žalovaný současně s rozhodnutím o neudělení azylu vyslovil v případě stěžovatele také neexistenci překážky vycestování.

V žalobě žalobce namítal, že správní orgán nezjistil přesně a úplně skutkový stav věci před vydáním rozhodnutí a neopatřil si potřebné podklady pro rozhodnutí. Řízení před správním orgánem neposílilo žalobcovu důvěru ve správnost rozhodování správního orgánu, neboť správní orgán se žádostí nezabýval svědomitě a odpovědně; vydané rozhodnutí je tak nepřesvědčivé. Ve správním řízení došlo i k nesprávnému právnímu posouzení žalobcovy žádosti o udělení azylu. Podle žalobcova názoru tak žalovaný porušil § 3 odst. 3, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 správního řádu. Namítal, že žalovaný porušil zákon, jestliže jeho žádost jako zjevně bezdůvodnou zamítl a má za to, že splňuje podmínky pro udělení azylu, minimálně pak pro vztažení překážky vycestování na jeho případ. Skutkově pak žalobce odkázal na žádost u udělení azylu, protokol o pohovoru, který s ním byl sepsán, a na ostatní materiály ve správním spisu.

Krajský soud v Ostravě neshledal žalobu důvodnou. Přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů a neshledal důvodnými procesní pochybení žalobcem vytýkaná. Ztotožnil se se závěrem žalovaného, že žalobcem uváděné důvody, spočívající ve snaze o legalizaci pobytu v České republice a ve snaze vydělat zde finanční prostředky k uspokojení finančních potřeb jeho rodiny a vysokoškolských studií jeho syna, nejsou důvody podřaditelné pod důvody § 12 zákona o azylu a jeho rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu shledal rozhodnutím zákonným. Pokud jde o žalobcovu námitku, že mu měl být azyl přiznán z humanitárních důvodů (§ 14 zákona o azylu), shledal výrok o neudělení azylu z tohoto důvodu výrokem nadbytečným, neboť skutečnosti, na základě nichž je žádost zamítnuta podle § 16 zákona o azylu, jsou v zákoně zařazeny mezi důvody obecně vylučující udělení azylu, včetně udělení azylu z humanitárních důvodů. Soud ve shodě se žalovaným neshledal v žalobcově případě žádné překážky vycestování do země původu ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu a kasační stížnost neshledal důvodnou.

Stěžovatel v žalobě v obecné poloze citací příslušných ustanovení správního řádu namítal vady správního řízení, aniž by uvedl v čem konkrétně měly tyto vady spočívat. Krajský soud proto postupoval v souladu se zákonem, jestliže procesní postup žalovaného v řízení přezkoumal obecně ve vztahu k obsahu správního spisu a neshledal v postupu žalovaného pochybení. Ani v kasační stížnosti stěžovatel namítané vady správního řízení nijak konkrétně nespecifikoval. Ve shodě s rozhodnutím krajského soudu Nejvyšší správní soud uzavírá, že správní orgán k důvodům, jež žalobce v průběhu správního řízení označil za důvody své žádosti o azyl, shromáždil dostatek podkladů potřebných pro rozhodnutí, při rozhodování vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a jeho závěry ze zjištěného skutkového stavu vycházejí a jsou s nimi v logické jednotě.

V kasační stížnosti dále stěžovatel poukazoval na to, že splňuje důvody pro udělení azylu podle § 12 či § 14 zákona o azylu, neboť v zemi svého původu bude vystaven nepředstavitelnému psychickému nátlaku, před nímž mu domovský stát není schopen zajistit odpovídajícím způsobem ochranu. Jak ze spisu 24 Az 841/2003 vyplývá, stěžovatel

tyto skutečnosti uplatnil prvně až poté, kdy bylo vydáno kasační stížností napadené rozhodnutí krajského soudu. Nejvyšší správní soud proto k těmto argumentům přihlížet nemůže (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Důvod kasační stížnosti opírající se o tyto nové skutečnosti je podle § 104 odst. 4 s. ř. s. důvodem nepřípustným, neboť jej stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ač tak mohl učinit.

Krajský soud proto nepochybil, jestliže žalobu zamítl. Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., jsa vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel ve své kasační stížnosti; přitom sám neshledal vady podle odst. 3 téhož ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Proto také ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanoveními § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Soud stěžovateli pro toto řízení ustanovil zástupcem advokáta; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 000 Kč za jeden úkon právní služby – převzetí a příprava věci [§ 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů], paušální náhradu výdajů na poštovné, hovorné a přepravné částkou 75 Kč [§ 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.], tedy celkem 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. 4. 2004

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu